

Ilgus metus tykėjusi šešėliuose ir idėjų paraštėse, tyliai šnabždama pavienių politikų lūpose, gerovės valstybės idėja Gitano Nausėdos pjaro komandos buvo apšviesta ir pastatyta ant pjedės stalo.

Spektaklio visuomenėje kiekviena idėja galiausiai paverčiama preke. Parduota ir lizinguojama. Nausėda stabdo arklius, karavanas varo toliau. Vadeliotojai aiškūs: nepritapeliai, prisiplakėliai ir keistuoliai. Vytauto Kamblevičiaus gerovės valstybės ideologų ideologas. Karavanas į kosmoso platybes.

Nė vienos minties apie tai, kas yra gerovės valstybė. Žodžių junginys be turinio ir idėjos. Gražios žodžių asociacijos: Švedija, pinigai, medžiai, gamta, Volvo ir pačių susirenkami baldai. Bet gerovės valstybė pirmiausia yra apie pasitikėjimą. Valstybės ir visuomenės, tarp bendruomeninis tikėjimas, kad kiekvienas iš mūsų bus išipareigojęs, sąmoningas ir elgsis bendruomeniškai suprasdamas, kad yra valstybės dalis. Tikėjimas, kad kiekvienas sumokėtas euras mokesčių pavidalu pavirs ne keliuku premjero namų link, o kokybiškesne viešąją paslauga. Pasitikėjimas, kad valstybė priima tokius įstatymus, kurie yra skirti demokratijos sklaidai ir visų mūsų patogesniams gyvenimui. Ne tam, kad būtų sumažinta kartelė patekti į Seimą keistuoliams, prisiplakėliams ir reakcingiems rėkautojams. Duotas pažadas visada yra abipusis, tiek tam kuris jį duoda, tiek tam, kuris jį priima kaip pasitikėjimo garantiją.

Mūsų visuomenė veikia pažadų sistema. Gerovės valstybė nėra apie tai, kaip paskirstyti vienaip ar kitaip eurus. Biudžeto formavimas ir viešieji finansai yra tik pasekmė pažado tesėjimo, kuris kuria pasitikėjimą. Kiekvienas mano sumokėtas euras mokesčių pavidalu yra mano pažado tesėjimas visuomenei ir valstybei. Kiek to tikėjimo lieka valstybe, kai pati valstybė (Vyriausybės ir Seimo pavidalu) savo pažado netesi? Nes dabar turime lygiai tris procentus pasitikėjimo valstybe. Lygiai tiek pat, kiek Seimo nariai pasiliko sau.

Vaidas Rusys

Lietuvos socialdemokratinio jaunimo sąjungos pirmininkas

